

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1403/2020
10.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгана Аћимовића, Јасмине Васовић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног изазивање опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. КЗ и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јована Станојевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К бр. 140/18 од 12.02.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 428/20 од 21.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 10.12.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К бр. 140/18 од 12.02.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 428/20 од 21.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу К бр. 140/18 од 12.02.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. КЗ, у стицају са кривичним делом недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ, па му је суд претходно утврдио казне затвора и то за кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. КЗ у трајању од 6 месеци, а за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ у трајању од 6 месеци и новчану казну од 100.000,00 динара, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 10 месеци у коју му се урачунава и време проведено у притвору од 23.08.2014. године до 04.09.2014. године и одређено да ће се казна затвора извршити у просторијама у којима окривљени станује и које не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом које уређује извршење кривичних санкција, која се има спровести без електронског надзора, а ако окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казни, а осуђен је и на новчану казну од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 90

дана од дана правноснажности пресуде и уколико то не учини у остављеном року, одређено је да ће новчана казна бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом обавезан је окривљени АА да плати настале трошкове кривичног поступка, с тим да ће суд о њиховој висини одлучити накнадно посебним решењем, као и на плаћање паушалног износа у корист буџетских средстава суда у износу од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећена ББ за остваривање имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 428/20 од 21.09.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, па је пресуда Основног суда у Пожаревцу К бр. 140/18 од 12.02.2020. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Јован Станојевић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и 3) ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи првостепену и другостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе и досуди му трошкове кривичног поступка, а да бранилац буде позван на седницу већа.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношње одлуке (члан 488. став 2. ЗКП). На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву наводи да чињенични опис радње извршења кривичног дела, у изреци првостепене пресуде не садржи елементе кривичног дела изазивање опште опасности из члана 274. став 4. у вези става 1. КЗ, јер није наведено да је опште опасном радњом или опште опасним средством критичном приликом изазвана конкретна опасност за живот или тело више лица, или имовину већег обима, нису конкретизоване радње окривљеног, нити је назначено чији је живот и тело доведено у конкретну опасност, а није наведена ни последица предузете радње. Према наводима захтева, напред наведено односи се и на кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ, јер на околност држања није предложен нити изведен ни један доказ.

Из изреке првостепене пресуде у односу на коју је поднет захтев за заштиту законитости, произилази да је окривљени АА у време и на месту ближе описано у изреци те пресуде, опште опасним средством изазвао опасност по живот и тело људи, на тај начин што је кроз отвор на металној капији породичног домаћинства оштећене ББ, које се налази у насељеном месту ... убацио у двориште експлозивно средство чије држање грађанима није дозвољено – ручну бомбу, коју је супротно члану 5. став 2.

Закона о оружју и муницији неовлашћено држао код себе, након чега је бомба експлодирала и усмртила два пса која су се налазила у дворишту, док су гелери бомбе настали експлозијом завршили у бочним зидовима бетонске оgrade којима је омеђено двориште, фасади и улазним вратима породичне куће, као и у деловима тела окривљеног који се налазио на улици, при чему се оштећена у време експлозије налазила у породичној кући у доњем делу дворишта.

По налажењу Врховног касационог суда, из чињеничног описа радњи извршења кривичних дела за које је окривљени АА у овом кривичном поступку оглашен кривим, јасно произилази да је критичном приликом окривљени, поступајући супротно члану 5 став 2 Закона о оружју и муницији, ручну бомбу убацио кроз отвор на металној капији породичног домаћинства оштећене ББ, које се налази у насељеном месту и усмртио два пса, па је на тај начин, употребио опште опасно средство које је супротно закону неовлашћено држао, при чему је радњу предузео према неодређеном броју лица, обзиром да није знао ко се све у породичном домаћинству у том тренутку налази, нити колико лица се могу затећи у радијусу дмета гелера ручне бомбе, чиме је изазвао општу опасност и извршио кривично дело из члана 278. став 4. у вези става 1. КЗ, као и кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ, због чега су наводи захтева за заштиту законитости браниоца овог окривљеног, којима се на наведени начин указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, од стране овога суда оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног АА као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, али у образложењу наведене повреде оспорава налаз судског вештака – балистичара, оспорава стручност вештака, истинитост навода датих у самом вештачењу, а што по налажењу Врховног касационог суда представља полемисање са утврђеним чињеничним стањем у правноснажној одлуци, што не представља разлог због кога је окривљеном и његовом браницу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, због чега се овај суд у оцену тих навода, није упуштао.

Врховни касациони суд се није упуштао ни у оцену навода захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, обзиром да је иста образложена тиме да је приликом одмеравања казне требало имати у виду да се у конкретном случају ради о привидном идеалном стицају на основу консумпције, због чега је казну требало одмерити за једно кривично дело, као и да приликом одмеравања казне као отежавајућу околност на страни окривљеног није требало узимати његову ранију осуђиваност, с обзиром да је за те осуде наступила законска рехабилитација, чиме се у суштини указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, која не представља разлог због кога је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости.

Врховни касациони суд се није упуштао ни у оцену истакнуте битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, као ни у оне наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА којима се правноснажне пресуде побijaју због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, обзиром да ни наведено не представља разлог због кога је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

Записничар-саветник
Татјана Миленковић, с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић